

Ο Μικρός

103

ΗΡΩΣ

Στάδοντια τῆς
Μόμπρας

ΠΩΣΙΣ

Διά δόντια της ΚΟΜΠΡΑΣ

Ή Τσικίτα
καί τό... πηρούνι!

Η ΖΩΗ του Σπίθα κρέμεται από μια τρίχα. Ένώ ο Γιώργος Θαλάσσης, το θρυλικό Παϊδί - Φάντασμα, είναι σταυρωμένος σε μια πιατεία της Αθήνας και πεθαίνει άργα και μαρτυρικά, ενώ η Κατερίνα ανεβαίνει από δωμάτιο της τρομερής Κόμπρας για να την αιχμαλωτίσει και να την αναγκάσει έτσι να ελευθερώσει το Γιώργο, ο Σπίθας, απρωγμένος από την αγία-τρευτη πείνα του, πηγαίνει στην κουζίνα του σπιτιού της Κόρης του Χίτλερ και πέφτει αναίσθητος, χτυπημένος από τον σωματοφύλακα της Γερ-

μανίδας τὸν κτηνώδη γίγαντα Σούλτς! (*)

Ὁ Σούλτς σηκώνει τὴ μπούτα του γὰρ νὰ χτυπήσῃ τὸ Σπίθα στὸ κεφάλι καὶ νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κρανίον.

Ξαφνικὰ, γίνεται κάτι πού ἀλλάζει ριζικὰ τὴν κατάστασι. Ἡ Τσικίτα, ἡ ἔξυμνη καὶ ἀφροσυμένη μαϊμουδίτσα τοῦ Σπίθα ἐπεμβαίνει κεραυνοβόλα! Ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πρᾶπ-ζι ἕνα πηροῦν· πρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σούλτς καὶ τοῦ τὸ καρφώνει μ' ὅλη της τῇ δυνάμει στὰ ψαχνά!

Ἕνα οὐρλιαχτὸ πόνου ξεπηδαίει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Γερμανοῦ. Τὸ κορμὶ του σπασπάζεται καί, καθὼς στέκεται στὸ ἕνα του πόδι, χάνει τὴν ἰσχυροπνίαν του καὶ κυλιέται στὸ πάτωμα!

Τὸ οὐρλιαχτὸ του καὶ ὁ ὑπάκωφος γδοῦπος πού κάνει τὸ βαρὺ κορμὶ του πέφτοντας κάνουν τὸ Σπίθα νὰ συνάλθῃ. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, βλέπει τὸν Σούλτς πού ἀνασηκώνεται βλαστημῶντας καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἡ ζωὴ του ἢ ὁ θάνατός του εἶναι ζήτημα ταχύτητος. Πετάγεται ἐπάνω τὴν ἴδια στιγμή μὲ τὸν ἀντιπαλὸ του. Συναπειρώνεται καὶ ἐφορμᾷ, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ προτεταμένον. Τὸ κορμὶ του τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσς σὰν μὴ ἀνθρώπινη βελίδα καὶ τὸ κεφάλι του χτυπάει τὸν Σούλτς στὸ στομάχι μὲ τόση δύναμι, ὥστε ὁ

σωματοφύλακας τῆς Κόμπρας πέφτει πρὸς τὰ πίσω μὲ φάρα. Τὸ κεφάλι τοῦ Γερμανοῦ προσκρούει πᾶνω σὲ μὴ γωνία τοῦ πρᾶπζιου καὶ ὁ κτηνώδης γίγαντας χάνει μὲ τὴ σειρά του τὴν αἰσθησὶς του!

Ἡ Τσικίτα χειροκροτεῖ μὲ ἐνθουσιασμό. Ὁ Σπίθας παίρνει ἕνα σκονι καὶ δένει γερὰ τὸν Σούλτς. Ἐπειτα, τὸ ρίχνει στὸ φαγητό, καταβροχθίζοντας τὸ μποῦτι καὶ τὸ καρβέλι καὶ κάνοντας ἐκκαθαριστικὰ ἐπιχειρήσεις στὰ ντουλάπια τῆς κουζίνας καὶ στὸ ψυγείο. Τέλος, ὅταν τὸ στομάχι του ἔχει γεμίσει ἀπὸ τροφὴ καὶ ἡ ὁρεξὴ του ἔχει κάπως κοπῇ, ὁ Σπίθας θυμᾶται τὴν Κατερίνα καὶ τὸ σκυρπὸ τῆς ἐπισκεψέως του αὐτὸ σπίτι τῆς Κόμπρας..

Στὸ μεταξύ ἡ Ἑλληνοπούλα ἀνεβαίνει μὲ προφυλάξεις πρὸς τὴν σκόλα πού ὁδηγεῖ στὸ ἐπάνω πάτωμα. Στὸ κεφαλόσκυλο σιταματάει καὶ τὰ μάτια της γεμίζουν δάκρυα πάλι σιτὴ σκέψις ὅτι ὁ ἀγαπημένος της εἶναι αὐτὴ τῇ στιγμῇ κρεμασμένος σ' ἕνα σταυρὸ, σὲ μιὰ πιλατεία τῆς Ἀθήνας, καὶ στυγοθεαίνει μόνος, τριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ Χίτλερ!

Μὰ ἄχι! Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὴ λύπη νὰ τὴν κυριεύσῃ! Ἀν θέλῃ νὰ σώσῃ τὸ Γίωργο, πρέπει νὰ δράσῃ ψυχρὰ καὶ μὲ ὅλη τὴν αὐτοκυριαρχία της!

Σκουπίζει τὰ δάκρυά της

(*) Διάβατε τὸ προηγούμενον τεῦχος τὸ 102, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Πλῆγμα τοῦ Θανάτου».

καὶ τρὸς ὧρει μέσα σ' ἓνα διάδρομο, πρὸς μιὰ πόρτα πού ἀπὸ τὴ χαρμαῖδα τῆς θυγατρὸς ἰλγο φῶς. Φτάει ἐκεῖ περπατώντας μ' ἀντίλαφρα βήματα, πιάνει τὸ πιάσιμο καὶ τὸ γυρίζει με προσοχή. Ἡ πόρτα ὑποχωρεῖ ἀθόρυβα. Μπρσπὰ στὰ μάτια τῆς Κατερίνας, ἀναιγεται ἓνα πολυτελὲς ὑποδωμάτιο. Ἐνα μεγάλο κρεβάτι εἶναι στημένο δεξιά. Ἀρσπερά, εἶναι ἓνα τραπέζι κολλωπισμοῦ. Τὸ πιάσιμα εἶναι στρωμένο μ' ἓνα πανάκριβο χαλί. Μιὰ ἡλεκτρικὴ λάμπα εἶναι ἀναμμένη πάνω σιτὸ τραπέζι.

Κανένας, ὅμως, δὲν εἶναι μέσα σιτὸ δωμάτιο. Αὐτὸ παραξενεύει τὴν Κατερίνα καὶ τὴν ἀπογοητεύει. Εἶχε ἐλπίζει τόσο πολὺ σιτὴν αἰχμαλωσία τῆς Γερμανίδας γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ Γιώργο!...

Μὲ τὸ πιστόλι τῆς σιτὸ χέρι μπαίνει σιτὸ δωμάτιο καί... μαρμαρώνει! Κάτι σκληρὸ ἔχει ἀκουμπήσει σιτὴν πλάτη τῆς καὶ μιὰ φωνὴ ἡ φωνὴ τῆς Κόμπρας, λέει σιτὸ αὐτῆς.

— Ἀφήστε τὸ ὄπλο σου νὰ πέσῃ κάτω, Ἑλληνίδα! Καὶ σήκωσε τὰ χέρια σου ψηλά! Μιὰ ἀταξία καὶ πῆξω τὴ σκανδάλῃ!

Ἐνα παγερὸ χέρι σφίγγει τὴν καρδιά τῆς Ἑλληνοπούλας. Ἐπῆσε σιτὴν παγίδα σάν πρωτόπειρη! Ἡ Γερμανίδα, εἶχε, φαίνεται, ἀκούσει τὰ βήματα τῆς καὶ εἶχε κρυφτῇ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα γιὰ νὰ τὴν παγιδεύσῃ!

Παρατάει τὸ πιστόλι τῆς

καὶ γυρίζει ἀργά. Βρίσκει τὴν φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὴν Κόμπρα. Ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ εἶναι ντυμένη μὲ μεταξωτὲς πιτζάμες καὶ κρατᾷ σιτὸ χέρι τῆς ἓνα πιστόλι, πού ἡ κάνη τῆς ἀπειλεῖ τὴν καρδιά τῆς Κατερίνας. Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχηματίζεται σιτὰ ὁμορφα μὰ σκληρὰ χεῖλη τῆς Γερμανίδας.

— Τὸ περιμένα αὐτὸ, λέει μὲ συρτὴ φωνὴ γεμάτη θρίαμβο. Περιμένα ὅτι θὰ δοκιμαζες νὰ μὲ αἰχμαλωτίσης γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσεις νὰ ἀφήσω ἐλεύθερο τὸ Παδί-Φάτσασιμα! Καὶ πῆρα τὶς προφυλάξεις μου. Τὸ σπῆτι εἶναι φαινομενικὰ ἔρημο, ἐκτὸς μόνο ἀπὸ τὸ φρερὸ. Φαίνεται ὅτι καταφέρατε νὰ τὸν θέσετε ἐκτὸς μάχης ἀθόρυβα. Μὴ ναίσης ὅτι εἶμαι μόνη. Σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ σπῆτιου, περιμένουν διαταγές μου δέκα σιτραῶτες ἔτομοι νὰ τρέξουν ἐδῶ μάλις πῆξω ἓνα κουμπίσι Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς πράκεται νὰ κάνω!

Ὑποχωρεῖ πρὸς τὸ τραπέζι καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι τῆς πρὸς ἓνα κουμπὶ κουδουνιῶ, πού εἶναι σιτὸν τοῖχο. Ἡ Ἑλληνοπούλα ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ἀν αἰχμαλωτισθῇ, δὲ θὰ πεθάνῃ μόνο αὐτὴ μὲ μαρτυρικὸ θάνατο. Θὰ πεθάνῃ καὶ ὁ Γιώργος πού τίπατε πιά δὲν θὰ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ!

Συσπειρώνεται ἔτοιμη νὰ ὀρμήσῃ πάνω σιτὴν Κόμπρα καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ μὲ κάθε θυσία νὰ πῆσῃ αὐτὸ τὸ

κουμπί, αμψώνοντας τὸ πιστόλι, πού εἶναι πάντα στραμμένο ἐναντίον της.

Ξαφνικά μιὰ φωνὴ λέει:

— "Ἀφῆσε τὸ πιστόλι σου νὰ πέση, Γερμανίδα! Μιὰ σφαίρα εἶναι ἔτοιμη νά.. σοῦ χαλάσῃ τὴν πιτζάμα πού φορᾷς!

Ἀποτυχία

ΣΤΗ θέσι πού στέκεται τώρα, ἡ φιλάτη τῆς Κόμπρας εἶναι γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα. Ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ δῇ ἐγκαίρως τὸ Σπίθα πού ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἐκεῖ, μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι. Τώρα εἶναι πιὰ πολὺ ἄργα γιὰ τὴν

Κόρη τοῦ Χίτλερ. Δὲ μπορεῖ παρά νὰ ὑπακούσῃ σπὴ διαταγῇ αὐτῇ.

Ἀφῆναι τὸ ὄπλο της καὶ γυρίζει μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ μανία. Ἡ Κατερίνα δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία. Σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ πιστόλι τῆς καὶ πλησιάζει μὲ γοργὰ βήματα σπὴ Γερμανίδα.

— Δυστυχῶς, γιὰ σένα ἔχασες τὸ παιγνίδι, Κόρη τοῦ Χίτλερ, τῆς λέει. "Ἄν θέλῃς τὴ ζωὴ σου ἀκολουθήσῃ μαζὶ ἡσυχά! Διαφορετικὰ δὲ θὰ διστάσω γιὰ νὰ σὲ σκοτώσω. Ἐχεις σταυρώσει τὸ πιὸ ἡρωϊκὸ, πιὸ τίμιο καὶ πιὸ μεγαλόμυχο παιδί τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ἔχεις καταδικάσει σ' ἓνα θάνατο πού οὔτε οἱ πρὸ ἀγριοὶ κανιβαλοὶ δὲ θὰ

Τότε ἡ Τσικίτα καρφώνει πίσω του τὸ πηροῦνι της!

Τινάζεται πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ δίνει μιὰ τρομερὴ κεφαλιά!

χρησιμοποιοῦσαν! Θὰ σὲ σκοτώσω λοιπὸν χωρὶς δισταγμὸ ὅπως θὰ σκότωνα μιὰ ἀληθινὴ κόμπρα, ἂν δὲν μᾶς ἀκολουθήσης καὶ δὲν δεχτῆς νὰ ἐλευθερώσης τὸ Παιδί — Φάντασμα!

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ καὶ μὲ λάμψεις λύσσας στὰ μάτια, ἡ Κόμπρα μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἀκίνητη κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν πιστολῶν τῶν δύο παιδιῶν. Ἐπειτα λέει μὲ ἀργὴ φωνὴ ὅπου τρέμει ἓνας ἀνήμερος θυμός:

— Πολὺ καλὰ! Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω! Ἀφήστε με ὅμως νὰ ντυθῶ πρῶτα. Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ ἀπὸ δρόμο μὲ τίς πιτζάμες!

— Ρίξε ἀπλῶς στὸν ὦμο σου ἓνα παλτὸ λέει ἡ Κατερίνα. Δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο! Γρήγορα!

Στὴ καρέκλα πού εἶναι το ποθετημένη μπροστὰ εἰς τὸ τραπέζι εἶναι ριγμένο ἓνα παλτὸ. Ἡ Γερμανίδα γυρίζει καὶ ἀπλώνει τὸ χέρι της γιὰ νὰ τὸ πάρῃ. Αὐτὸ πού ἔπακο λουθεῖ γίνεται μὲ τάση γρηγοράδα, ὥστε ἡ Κατερίνα κι ὁ Σπίθας δὲν δρῖσκουν τὸν καιρὸ νὰ ἀντιδράσουν.

Τὸ χέρι τῆς Κόμπρας τινάζεται πρὸς τὸ κουμπι καὶ τὸ πιέζει. Κάπου μέσα σπὸ σπὶ τι ἀκούγεται ἓνα διαπεραστικὸ κουδούνισμα. Ταυτόχρονα, ἡ Κόρη τοῦ Χίπλερ χυμᾷ πρὸς τὴν πόρτα πού εἶναι ἐν

λευθέρη γιατί ο Σπίθας έχει μπη στο μεταξύ στο δωμάτιο και βγαίνει στο διάδρομο ξεφωνίζοντας:

— Κλείστε όλες τις εξόδους! Οι βοηθοί του Παίδιου Φάντασμα βρίσκονται μέσα στο σπιτί!

Με την απόγνωση στην ψυχή για την άποτυχία της αλλά και με ψυχραιμία η Κατερίνα βγαίνει κι αυτή στο διάδρομο με το Σπίθα εσπίσω της. Διακρίνει την Κόμπρα, ακριβώς τη στιγμή που αυτή αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα και πυροβολεί, χωρίς όμως να την πετύχει. Ταυτόχρονα, βαρειά βήματα και φωνές ακούγονται από κάτω, από το μεγάλο χώλ του σπιτιού.

— Μανούλα μου!, μωρμουρίζει ο Σπίθας. Την πάσαμε! Μου φαίνεται ότι το άποψιμο γεύμα μου ήταν το τελευταίο της ζωής μου!

Μα η Κατερίνα δε χάνει τις ελπίδες της. Ένα μεγάλο διδασγμα που έχει πάρει από τον αίσχροπο πόλεμο εναντίον των τυράννων, είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να απελπίζεται κανείς.

Κιυτάζει γύρω και βλέπει στο βάθος του διαδρόμου μια σκάλα που οδηγεί προς τα πάνω. Τρέχει προς τα εκεί και ανεβαίνει γοργά, ενώ εις την άλλη σκάλα άντηχούν τα βήματα των Γερμανών που ανεβαίνουν φωνάζοντας να πιάσουν τα δυο τελημερή παιδιά.

Η σκάλα βγάζει στην τα-

ράτσα του σπιτιού. Η Κατερίνα αφήνει μια σιγανή κραυγή χαράς. Στο πίσω του μέρος το σπιτί είναι καλλημένο πάνω σ' ένα διπλανό, που έχει το ίδιο σχεδόν ύψος. Χωρίς να διστάση η Κατερίνα διαισκειλίζει το πεζούλι που χωρίζει τις δυο ταράτσες και τρέχει προς μια εξωτερική σιδερένια σκάλα που κατεβαίνει σε μια μικρή και σκότεινη αψίδα. Τα δυο Έλληνόπουλα και η μαϊμευδίτσα κατεβαίνουν τα σκαλοπάτια τέσσερα - τέσσερα φτάνουν στην αψίδα, διαισκειλίζουν τα κάγκελα που την χωρίζουν από ένα δρομάκο βγαίνουν έξω και το βάζουν στα πόδια μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Μα δεν πηγαίνουν μακριά. Σταματούν είκοσι μέτρα πέρα και ο Σπίθας παίρνει μια βαριά ανάσα και αφήνει ένα διαπεραστικό και μακρόσυρτο ουρλιαχτό που θυμίζει πεννησιμένο λύκο!

Μερκές στιγμές αργότερα τα σκοτάδια γύρω τους γεμίζουν ίσκιους. Είναι Έλληνες πατριώτες αποφασισμένοι να κάνουν τα πάντα και να προσιφέρουν αίχμα και τη ζωή τους γι'α να σώσουν το Παίδι - Φάντασμα (*)!

Αρχίζει τότε μια έπιθεσις που θα τη θυμούνται για πολλά χρόνια οι κάτοικοι της περιοχής. Οι Έλληνες έφορμούν εναντίον του σπιτιού της Κόμπρας και προσπαθούν να

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος.

μπούν μέσα από τις πόρτες και τα παράθυρα με σκοπό να αιχμαλωτίσουν τη Γερμανίδα και να την χρησιμοποιήσουν ως όμηρο για να ελευθερώσουν τον αρχηγό τους.

Μά είναι πια άργα! Οί Γερμανοί έχουν κιόλας ταμπουρωθή σε πόρτες και σε παράθυρα και πυροβολούν έναντιον των Έλλήνων με τα αυτόματά τους! Έξωλλου μηχανές αυτόκινητων ακούγονται, από τους γειτονικούς δρόμους. Είναι σίγουρα ένισχύσεις που ή Κόμπρα έχει φροντίσει να τοποθετήση κάπου, κοντά και που έρχονται τώρα στο άκουσμα των πυροβολισμών. Έτσι, ό Σπίθας και ή Κατερίνα αναγκάζονται να δώσουν διαταγή υποχωρήσεως για να μη θυσιάσουν άσκοπα τους συμπατριώτες τους...

Μιά ιδέα του Σπίθα

ΔΕΝ μπορεί πια να συγκρατήσει τα δάκρυά της ή Κατερίνα. Καθισμένη μαζί με το Σπίθα στο σαλόνι του σπιτιού τους κλαίει σιωπηλά. Θρηνηϊ τον

άγαπημένο της Γιώργο το ήρωϊκό Έλληνοπούλο που πεθαίνει πάνω στο σπασμένο του μαρτυρίου για την Ελλάδα, όπως άλλοτε είχε πεθάνει ό Θεάνθρωπος για την ανθρωπότητα!

Κοντά της, ό Σπίθας, το καθυστερημένο εις το μυαλό και άδύνατο πεινασμένο παιδί κλαίει γοερά, αφήνοντας βογγητά που κάνουν την Τσικίτα και τον Μούτς να άνασκιρτούν τρομαγμένοι.

—Θεούλη μου μωρουμυρίζει, σώσε το Γιώργο και Σου υπόσχομαι να μείνω νηστικός για όλη μου τη ζωή! Σου υπόσχομαι ότι δε θα φάω πια τίποτα ώπου να τα τινάξω από την πείνα! Σώσε το Γιώργο και πάρε με έμένα που είμαι ένα άχρηστο κορμί. Κάνε να...

Ξαφνικά, ό Σπίθας σωπαίνει και τα δακρυσιμένα μάτια του καρφώνονται με αλλόκοτη έκφραση στον αντίκρυνό τοίχο.

—Ναι!, λέει σιγανά σαν να μιλάει με τον έαυτό του. Αυτό είναι! Πώς δέν το είχα σκεφτή κωρίτερα; Μανούλα μου!

Και γυρίζει στην Κατερίνα:

—Τι γίνεται όταν ψυχομαχάει κανένας;

‘Η Κατερίνα γυρίζει και τον κυττάζει και το πρόσωπό της παίρνει μιá έκφραση πόνου και ίκεσίας.

—Σπίθα, λέει με σιγανή φωνή, γιατί είσαι τόσο σκλη-

ρὸς καὶ παίζεις μὲ τὸν πόνο μου;

—Δὲν παίζω μὲ τὸν πόνο σου. Κατερίνα λέει ὁ Σπίθας. Μοῦ φαίνεται ὅτι βρήκα ἕναν τρόπο νὰ ἐλευθερώσουμε τὸ Γιώργο! Ἀκουσέ με μὲ προσοχή. Γιατί δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτεθοῦμε ἐναντίον τῶν Γερμανῶν πού φρουροῦν τὸ Γιώργο; Γιατί ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ εἶναι κλεισμένη ἀπὸ τάνκς καὶ δὲ θὰ προλάβουμε οὔτε σπὴν πιατεῖα νὰ φτάσουμε, γιὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε! Θὰ μᾶς γαζώσουν οἱ σφαῖρες τους καὶ θὰ σκοτώσουν καὶ τὸ Γιώργο, χωρὶς ἡμεῖς νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε τίποτα! Ἐγὼ ὅμως βρήκα ἕναν τρόπο νὰ φτάσω ὡς τὸ σταυρὸ τοῦ Γιώργου χωρὶς νὰ με

πάρουν εἶδῃσι οἱ Γερμανοί. Ἡ μᾶλλον ὄχι μόνο δὲ θὰ με παίρουν εἶδῃσι ἀλλὰ καὶ θὰ με ὀδηγήσουν μόνοι τους ἐκεῖ!

—Δὲ σὲ καταλαβαίνω Σπίθα, λέει ἡ Κατερίνα μὲ ἀπορία. Τί θέλεις νὰ πῇς; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος;

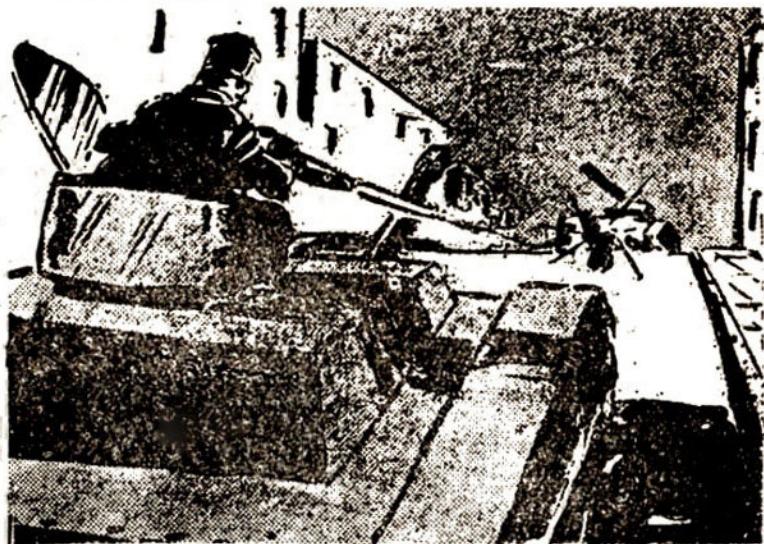
—Ἀφοῦ ὁ Γιώργος θὰ πεθάνη, ὅπως τουλάχιστον φαντάζονται οἱ Γερμανοὶ δὲ μπορούν ν' ἀρνηθoῦν σ' ἕνα παπᾶ νὰ πᾶν νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ!

—Ἀ!, κάνει ἡ Κατερίνα πού ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει. Καὶ ὁ παπᾶς αὐτός...

—Ὁ παπᾶς αὐτός θὰ εἶμαι ἐγὼ καὶ θὰ ἔχω κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ἕνα αὐτόματο το γεμάτο σφαῖρες ἀρκετές

Ὁ «παπᾶς» τραβάει κάτω ἀπ' τὸ πόδι του ἕνα αὐτόματο καί...

Τὸ ἐχθρικό τάνκ διαλύεται τότε σὲ χίλια κομμάτια!

γὰ νὰ γαζώσουν ἓνα ὀλόκληρο λόχο Γερμανῶν! Θὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα! Ἡ θὰ ἀλευθερώσω τὸ Γιῶργο ἢ θὰ πιεθάνω κ'; ἐγὼ μαζί του! Τουλὰχιστον ἂν πεθάνω, θὰ ἀπαιλλάξω ἀπὸ τὴν πατρίδα μας ἀπὸ μερικοὺς τυράννους.

Ἡ Κατερίνα μένει σιωπηλὴ γιὰ μερικὲς στιγμὲς. Τὸ πρόσωπό της ἔχει φωτιστῇ ἀπὸ μιὰ παράξενη ἐκφράσι καὶ τὰ χεῖλη της ψιθυρίζουν λέξεις, πού δὲν ἀκούγονται. Τὸ παράταλμο σχέδιο τοῦ Σπίθα πού φυσικὰ εἶναι καταδικασμένο ἀπὸ πρὶν νὰ ἀποτύχη, κάνει νὰ γεννηθῇ στὸ μυαλό της ἓνα ἄλλο σχέδιο, πού εἶναι λογικὸ ἀλλὰ ὀχι λιγώτερο παράταλμο.

Μὲ μάτια πού λάμπουν ἀπὸ ἐλπίδα, ἡ Ἑλληνοπούλα λέει στὸ Σπίθα:

—Ἐντάξει! Θὰ σὲ μεταμφέσουμε σὲ παπᾶ καὶ θὰ πᾶς νὰ προσπαθήσης νὰ ἐλευθερώσης τὸ Γιῶργο, μ' ἓνα αὐτάματο κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὰ ράσα του.

—Μ' ἓναν ὁρο δμως Κατερίνα! Θὰ πάω μόνος! Δὲ θέλω νὰ κινδυνεύσετε κ' ἄλλοι μαζί μου!

—Μά!...

—Ὁχι! Ἡ θὰ πάω μόνος ἢ δὲ θὰ πάω καθόλου!

Ἡ Κατερίνα διστάζει. Ἐπειτα, λέει: μὲ μιὰ πονηρὴ ἐκφράσι στὸ πρόσωπό της:

—Ἐντάξει, Σπίθα! Θὰ πᾶς μόνος...

Σηκώνεται περνάει στο διπλανό δωμάτιο και κλείνει την πόρτα. Πηγαίνει σ' ένα τραπέζι και σηκώνει το ακουστικό του τηλεφώνου. Συνθέτει έναν αριθμό και λέει:

—Εμπρός! Έδω Κατερίνα... Υπάρχει ένας τρόπος να σώσουμε το Γιώργο από το θάνατο! Είδοποίησε τους δικούς μας να συναντηθούμε απόψε στο μυστικό καταφύγιο 1, στις δώδεκα τη νύχτα ακριβώς...

Αφήνει το τηλέφωνο και, πηγαίνει κοντά στον τοίχο. Πιάζει ένα κρυφό κουμπί και ένα μέρος του τοίχου παραμερίζει αποκαλύπτοντας μια συσκευή άσυρμάτου. Γυρίζει ένα διακόπτη και λέει με καθαρή ήρεμη φωνή:

—«Έδω Κατερίνα βοηθός του Παϊδιού - Φάντασμα! Καλώ τον Χ—1!»

«Έδω Χ—1 απαντάει με άφωνα. Σε ακούω Κατερίνα!»

«Ξέρεις στρατηγέ μου, τι έχει συμβεί στο Γιώργο! Τον έχουν σταυρώσει οι Γερμανοί και τον έχουν αφήσει εκεί για να πεθάνει σιγά - σιγά με το μαρτυρικό θάνατο του σταυρού!»

«Το ξέρω Κατερίνα και θέλω να κινητοποιήσω τους πράκτορές μου για να τον ελευθερώσω! Μά με σταματήσατε έσείς, γιατί φοβόσαστε μήπως οι Γερμανοί σε περίπτωσι επιθέσεώς μας το σκοτώσουν πριν φτάσουμε κοντά τους».

«Βρήκαμε έναν τρόπο να φτάσουμε κοντά του χωρίς

μας αντιληφθούν οι Γερμανοί λέει η Κατερίνα. Και θέλω από σένα στρατηγέ μου να δώσεις διαταγές στους πράκτορές σου στην Αθήνα να μάς βοηθήσουν».

«Θα τους διατάξω αμέσως ναρθουν σ' επαφή μαζί σου και να τεθούν κάτω από τις διαταγές σου! Καλή τύχη, Κατερίνα! Περιμένω να μου πής ότι ελευθερώσατε το Γιώργο!»

«Εύχαριστώ στρατηγέ μου»

“Ενας περίεργος παπας

ΕΧΕΙ ξημερώσει. Η κίνηση στους δρόμους της Αθήνας δεν είναι πολύ μεγάλη. Στην πλατεία όμως όπου είναι σταυρωμένος ο Γιώργος Θαλάσσης ούτε ένας διαβάτης δεν περνάει. “Οχι μόνον γιατί οι Έλληνες φοβούνται” μήπως οι Γερμανοί φρευροί πυροβολήσουν εναντίον τους αλλά κυρίως γιατί δεν μπορούν να αντέξουν στο θέαμα του σταυρωμένου Έλληνοπούλου.

Μάλα στην πλατεία τριάντα περίπου Γερμανοί, όπλισμένοι με αυτόματα είναι τοποθετημένοι σε διάφορα καί-

ρα σημεία, έτοιμοι να σκορπίσουν σφαίρες και θάνατον στην παραμικρή ύποπτη κίνηση. Στα γύρω σπενά, πέντε γερμανικά τάκας έχουν πιάσει όλες τις εξόδους της πλατείας με τα κανονάκια τους και τα πολυβόλα τους έτοιμα για δράση.

Δεμένος πάντα στο σπαυρό του ο Γιώργος παρουσιάζει ένα σίκοτρο θέαμα. Έχει εξαντληθεί από την πείνα, τη διαψα και την κούραση και ολόκληρο το κορμί του έχει μούδιασει από την άκνησσία και το σφιξιμο των σκοινιών.

Μά το ήθικό του είναι πάντα το υψηλό. Δε τον τρομάζει ή σκέψη του θανάτου και ύπομνε το φριχτό μαρτύριό του για την πατρίδα του και για την ιδέα της ελευθερίας.

Πεθαίνει εύχαρηστημένος, γιατί πεθαίνει για την πατρίδα του. Μπροςπὰ στὰ μάτια του όμως έχει αδιάκοπα την εικόνα της αγαπημένης του Κατερίνας και νοιώθει μιά βαθειά πίκρα στη σκέψη ότι ή ήρωϊκή Έλληνοπούλα θά δοκιμάση εξαιτίας του την πιο μεγάλη λύπη της ζωής της έπειτα από το θάνατον του πατέρα της. Νοιώθει ένα πόνο στην καρδιά καθώς φαντάζεται την αγαπημένη του να θρηνη άπαρηγόρητη το θάνατό του. Και ή πίκρα του, γίνεται π.ο μεγάλη στη σκέψη του Σπίθα του καθυσπερημένου στο μυαλό και αδιάκοπα πεινασμένου φίλου του, που θά μείνη μόνος να βασανίζεται από την πείνα

του στη σκληρή αυτή ζωή....

Ξαφνικά, οι Γερμανοί βλέπουν έναν όρθόδοξο παπά να μπαίνει στην πλατεία και να προχωρή με άργά, αλλά σταθερά βήματα προς το σπαυρωμένο παιδί, μουρμουρίζοντας ψαλμωδίες με χοντρή φωνή.

Ο έπικεφαλής των Γερμανών πιγαίνει κοντά του και στέκεται με το όπλο του προτεταμένο προς το στήθος του Ιεραμένου.

—Γύρσε πίσω!, του λέει άγρια. Απαγορεύεται να πλησιάσης!

—Τέκνον μου, απαντάει ο ποπάς σε όχι τέλεια γερμανική γλώσσα, μη με έμποδίζης στο ιερό έργο μου! Είσαι κι έσύ χριστιανός και πρέπει να με καταλάβεις. Ο άνθρωπος αυτός θά πεθάνη σε λίγο και δέν πρέπει να πάη στον άλλο κόσμο χωρίς να εξομολογηθή τις άμαρτίες του! Και ξέρω ότι οι άμαρτίες του είναι πάρα πολλές! Ξέρω ότι έχει σκοτώσει πολλούς στρατιώτες του μεγάλου Χίτλερ και έχει προσπαθήσει να δώση την νίκη στους καταραινόμενους Άγγλοσμερκανούς! Γι' αυτό άκρωώς πρέπει να τον εξομολογήσω. Ίσως μάλιστα τον κάνω να μετανοιώση για τα έγκλήματά του και να καταλάβη με ποιούς είναι το δικαιο και ή αλήθεια!

Και προσθέτει με πιο σιγαλή φωνή:

—Είμαι φίλος των Γερμανών και με στέλνει ο ίδιος ο φρούραρχος για να προσπα-

θήσω να τὸν κάνω νὰ μιλή-
ση!

— Δὲ σὲ πιστεύω!, λέει
γκρινιάρικα ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν
Γερμανῶν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ παπαῆ ἔ-
να παχὺ κάπως κωμικὸ πρό-
σωπο μὲ ἀστεία φουσκωτὴ
μύτη παίρνει μιὰ ἔκφρασι
προσιθελήμενης ἀξιοπρεπεί-
ας.

— Εἶναι δυνατόν νὰ σοῦ
λῶ ψέματα τέκνον μου; λέει
μὲ τὴ βαρειά φωνή του. Νὰ
ἔνα ἔγγραφο πού μοῦ τὸ ἔδω-
σε ὁ ἴδιος ὁ φρούραρχος πού
εἶναι προσωπικὸς φίλος μου!
Μὴ μὲ ἐμποδίζεις στὸ ἔργο
μου!

Χώνει τὸ χέρι του σὲ μιὰ
τσέπη του καὶ δίνει σπὸ Γερ-
μανὸ ἕνα χαρτί. Αὐτὸς τὸ
παίρνει, τὸ διαβάζει καὶ κου
νάει τὸ κεφάλι του ἐπιδοκιμα-
στικά.

— Παλὺ καλὰ λέει, ἀφοῦ,
διατάσσει ὁ κύριος φρούραρ-
χος, μπερεῖς νὰ πᾶς κοντὰ
σπὸν κατὰδικό. Σοῦ εὐχομαί
καλὴ ἐπιτυχία πατέρ μου!

Ὁ παπᾶς τὸν εὐλογεῖ μὲ
τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ τέκνον μου!
Νὰ ἔχης τὴν εὐχή μου!

Καὶ προσθέτει πρὸ σιγανὰ
στὴν ἐλληνικὴ γλώσσα:

— Περίμενε λίγο, παλιοτὸ
μαρο καὶ τὰ λάβε ἕνα χερά-
κι! Ἄν δὲ σὲ στείλω ἀναυλα
σπὴν κόλαση, νὰ μὴ μὲ λένε
Σπίθα!

Καὶ ὁ παπᾶς ἢ μάλλον ὁ
Σπίθας, προχωρεῖ πρὸς τὸ
σταυρὸ χωρὶς νὰ διαάζεται κα
θόλου. Φτάνει κοντὰ σπὸ Παι

δὶ - Φάντασμα πού ἔχει σπὸ
μεταξὺ κλείσει τὰ μάτια του
ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι. Ὁ Γερμα-
νὸς ξαναγυρίζει στὴ θέσι του
κοντὰ στοὺς ἀντρες του πού
τὸ ρωτοῦν μὲ περιέργεια γιὰ
τὸν παπαῆ.

— Γιώργο!, λέει ὁ Σπίθας
μὲ σιγανὴ φωνή γιὰ νὰ μὴν
τὸν ἀκούσουν οἱ Γερμανοί.
Γιώργο εἶμαι ἐγὼ ὁ Σπίθας!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀνοί-
γει τὰ μάτια του καὶ κυττά-
ζει κατὰπληκτο τὸ Σπίθα,
πού στέκεται μπροστὰ του
μεταμφιεσμένος σὲ παπαῆ.
Ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ νὰ
μιλήσῃ, μὰ ὁ Σπίθας τὸν προ
λαβαίνει.

— Μὴ μιλᾷς λέει, καὶ κα-
ταλάδουν οἱ Γερμανοὶ τί συμ-
βαίνει! Ἦρθα νὰ σὲ ἐλευθε-
ρώσω, Γιώργο, ἢ νὰ πεθάνω
μαζί σου! Εἶναι περιττὸ νὰ
μὲ ἐπιπλήξης. Τώρα εἶναι ἀρ-
γὰ πιά γιὰ νὰ μὲ κάνης νὰ
γυρίσω πίσω.

— Δὲ θὰ μπορέσης νὰ κά-
νης τίποτα μόνος σου Σπί-
θα!, λέει ὁ Γιώργος μὲ φωνή
πού μόλις ἀκούγεται.

— Ἴσως, ἀπαντᾷ τὸ κα-
θυστερημένο σπὸ μυαλὸ μὰ
γενναϊόμυχο Ἑλληνόπουλο.
Θὰ σοῦ προσφέρω ὅμως ἕνα
θέαμα, πού θὰ κάνῃ τὴν ψυχὴ
σου νὰ χαρῇ! Κύτταξε!

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνη-
σι, τραβάει κάτω ἀπὸ τὸ ρά-
σο του ἕνα αὐτόματο! Χωρὶς
νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο
στρέφει τὸ αὐτόματο πρὸς
τοὺς Γερμανοὺς, πιέζει τὴ
σκανδάλη καὶ στέλνει πρὸς

κάθε κατεύθυνση πυρακτωμένες σφαίρες!

Η γαλήνη της πλατείας κομματιάζεται από το τερέτισμα του αυτόματου. Πριν καταλάβουν τι ακριβώς συνέβη, οι Γερμανοί σαρώνονται κυριολεκτικά από τη ριπή του θανάτου που σκορπίζει γύρω του ο παράξενος αυτός «παπάς!». Πρώτος πέφτει ο έπι κεφαλής τους, με το στήθος γαζωμένο από τις σφαίρες και με μιαν έκφραση υπέρτατης άπορίας στο πρόσωπο.

— Καλό ταξίδι, τέκνον μου!, λέει σαρκαστικά ο Σπίθας πιέζοντας πάντα τη σκαν δάλη του δόπλου του και συνεχίζοντας το σώρωμα της πλατείας από τους έχθρους της Ελλάδος.

Ένας Γερμανός δοκιμάζει να στρέψει προς το μέρος του το αυτόματό του και να πυροβολήσει, αλλά ο Σπίθας τον προλαβαίνει και τον στέλνει να κυλιστεί χάμω μαζί με τους άλλους. Καθώς πυροβολεί, ο Σπίθας, απομακρύνεται από το σπταυρό του φίλου του για να μην κινδυνεύσει το Παιδί-Φάντασμα να χτυπηθεί από τις σφαίρες των Γερμανών.

Όταν βλέπει όλους τους αντίπαλους του πεσμένους, χάμω, ο «παπάς» γυρίζει εις το Γιώργο για να τον λύσει από το σπταυρό και να δοκιμάσει να τον πάρει μαζί του φορτώνοντάς τον στον ώμο του. Την ίδια στιγμή όμως, ένα τάνκ κάνει την εμφάνισή του στην άλλη άκρη της πλατείας και το πελυβάλο του

αρχίζει να στέλνει ριπές από σφαίρες προς το μέρος του.

**‘Ο Σπίθας
ἀποκτᾶ... κούρσα!**

ΜΙΑ κραυγή πόνου ξεπηδάει από το λαρύγγι του Έλληνα-πουλου που παραπατάει δογώντας:

—Μανούλα μου! Μὲ φάγανε οί Γερμανοί! ‘Αντίο Γιώργο! ‘Αντίο ζωή! ‘Αντίο για πάντα... μάσα! Δὲ θὰ ξαναβάλω πιά μπουκιά στο στόμα μου!

Καὶ σωριάζεται χάμω. Τὸ τάνκ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του περνώντας ἀνάμεσα εἰς τοὺς πεσμένους Γερμανοὺς καὶ σταματᾷ σὲ ἀπόσταση ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὸ Σπίθα, ποὺ μένει ἀκίνητος δίπλα σ’ ἕνα Γερμανὸ στρατιώτη.

Τὸ σκέπασμα τοῦ τάνκ ἀνασηκώνεται καὶ ἕνας στρατιώτης πηδάει ἔξω. Σκύβει πάνω στὸ Σπίθα καὶ τὸν ἐξετάζει. Ἐπειτα σηκώνεται ὀρθὸς καὶ φωνάζει πρὸς τὸ τάνκ:

—Ζὴ ἀκόμη ὁ παληοπαπᾶς ποὺ σκότωσε τοὺς δικούς μας! Νὰ τὸν ἀποτελειώσω;

—“Οχι!, ἀπαντᾷ μιὰ φωνή

μή μέσα από τὸ τάνκ. Φέρε τον μέσα. Θὰ τὸν πᾶμε στὸ φρουράρχο!

Ὁ Γερμανὸς σκύβει πάλι καί... βλέπει τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια του! Τὰ χέρια τοῦ Σπίθας ἀπλώνονται ξαφνικά, τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ τὸν σφίγγουν μὲ μανία. Ὁ Γερμανὸς θέλει νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ὄντας πού εἶναι μέσα στὸ τάνκ μὰ δὲν μπορεῖ. Τὰ δάχτυλα τοῦ «πολλοπαπῶ» εἶναι σὰν ῥιζοσάλινες τανάλιες καὶ δὲν ἀφήνουν τὸν ἀέρα νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ πνευμόνια του! Ἀπὸ τὸ τάνκ δὲν μποροῦν νὰ δοῦν οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ τί συμβαίνει, γιατί ὁ Σπίθας καὶ ὁ ἀντίπαλός του εἶναι πολὺ κοντὰ καὶ ἀπὸ τίς σχισιμὲς τῆς κατοπτέουσας δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ δῇ πρὸ κοντὰ ἀπὸ τρία μέτρα.

Ἀλλῶστε ἡ μονομαχία αὐτὴ δὲν κρατᾷ πολὺ. Τὸ γόνατο τοῦ Σπίθας τινάζεται πρὸς τὰ πάνω καὶ χτυπάει μ' ἑλὴν του τὴ δύναμι τὸ Γερμανὸ στὸ στομάχι κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις του.

Τότε ὁ «παπᾶς» σηκώνεται ἐπάνω καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ οὔτε στιγμή ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνει στὸ τάνκ. Τίποτα δὲ μπορεῖ πιά νὰ σταματήσῃ τὸ παῖδι μὲ τὸ καθυστερημένο μυαλὸ καὶ τὴ μεγάλη ψυχὴ. Οἱ Γερμανοὶ πού βρίσκονται μέσα στὸ τάνκ δὲν καταλαβαίνουν τί ἔχει συμβῆ παρὰ μόνον ὅταν ὁ Σπίθας πηδαίει ἀνάμεσά τους.

Γιὰ μιά - δυὸ στιγμὲς μέ-

νουν μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπλήξῃ: μπροστὰ στὸν μαυροφορεμένο ἀνθρωπο πού βρέθηκε τόσο ἀπροσδόκητα ἐκεῖ μέσα. Ὅταν συνεχόνται εἶναι πιά πολὺ ἀργά. Τὸ αὐτόματο τοῦ Σπίθας ἀντηχεῖ σὰν κανόνι μέσα στὸ περικυλισμένο χώρο τοῦ τάνκ καὶ οἱ δυὸ Γερμανοί, ὁ ὁδηγὸς καὶ ὁ πολυβολητὴς τοῦ τάνκ πέφτουν νεκροί!

—Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας γεμάτος χαρὰ. Ἐγίνα... ἰδοκτῆτης κούρσας! Θὰ γλεντήσουμε σήμερα!

Κάθετα στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ, τραβάει ἓνα μοχλὸ καὶ τὸ ἀποσπᾷ νο θηρίο ἀρχίζει νὰ κινῆται πρὸς τὸ μέρος τοῦ σταυρωμένου Γιώργου. Σκοπεύει νὰ τὸν λῶσῃ καὶ νὰ τὸν πάσῃ μακριὰ ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ θανάτου μὲ τὸ τάνκ.

Μὰ καὶ πόλλο κατὶ τὸ ἔμπο δίδει. Ἐνα ἄλλο τάνκ κάνει τὴν ἐμφάνισή του ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἄκρῃ τῆς πλατείας καὶ τὸ κανονάκι του σπρέφεται, πρὸς τὸ μέρος τοῦ τάνκ τοῦ Σπίθας καὶ ἀρχίζει νὰ βόλλῃ! Μὰ μικρὴ ὀδίδα σκάζει σὲ ἀπώριτασι τριῶν μόνον μέτρων ἀπὸ τὸ τάνκ τοῦ Σπίθας ἀνοίγοντας ἓνα βαθὺ λάκκο!

Μανούλα μου!, κάνει τὸ Ἑλληνοπούλο. Γιὰ πέδωκα μὲ περάσανε καὶ μὲ βάλλανε στὸ σημάδι οἱ παλαιογερμανοί! Πίσω καὶ σὰς ἔφαγα!

Παρατάει τὸ τιμὸν σηκώνεται ὀρθὸς καὶ ἀμνημόνως τὸν κίνδυνο στρέφει τὸ κανονάκι τοῦ δικοῦ τοῦ τάνκ πρὸς τὸ μέρος τοῦ γερμανικοῦ. Σὴ

μαδεύει με προσοχή και πιέζει τη σκανδάλη την ίδια σχεδόν στιγμή με τον Γερμανό.

Η όδισα του Γερμανού χτυπάει τα τάνκ του Σπίθα στο πίσω μέρος και του άποσπάζει ένα μεγάλο κομμάτι, κάνοντάς το να κλονιστεί ολόκληρο. Η όδισα του Σπίθα όμως χτυπάει το γερμανικό στο κέντρο του και από μια περιεργή ευνοια της τύχης προκαλεί αναφλεξι του ντεπόζιτου με τη βενζίνη! Το γερμανικό τάνκ τινάζεται στον αέρα μαζί με το πλήρωμά του και σκορπίζεται γύρω σε πολλά κομμάτια!

Μα ο Σπίθας δεν τα βλέπει όλα αυτά. «Ένα θραύσμα της όδισας τον χτύπησε στο κεφάλι και το καθιστερημένο στο μυαλό αλλά ήρωϊκό παύει πτόεφε: αναίσθητο μέσα στο τάνκ!...

Από το σταυρό

ΤΗΝ ίδια ώρα, στους γειτονικούς δρόμους, διεξάγεται μια ματαιωμένη μάχη ανάμεσα εις τους Γερμανούς και στους Έλληνες πατριώτες που έχουν ενσχυθή από τους πιο ικανούς και πιο τολμηρούς

πράκτορες των Συμμάχων στην Αθήνα. Χωρίς να ξέρη τίποτα ο Σπίθας που επέμενε να πάη μόνος να ελευθερώσει το Παιδί - Φάντασμα, η Κατερίνα είχε συγκεντρώσει από χωρίς μέσα σε διάφορα σπίτι της περιοχής τους Έλληνες πατριώτες και τους πράκτορες των Συμμάχων και περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να δώσει το σύνθημα της δράσεως.

Το μεγάλο πρόβλημα της Κατερίνας δεν είναι οι Γερμανοί στρατιώτες αλλά τα πέντε τάνκς που είναι σταματημένα στους δρόμους γύρω από την πλατεία. Καταλαβαίνει ότι δεν είναι δυνατόν να γίνη τίποτα, αν δεν εξουδετερωθούν τα τάνκς αυτά. Κι' έχει πάρει τα μέτρα της. Έχει εφοδιάσει τους άντρες της με μπουκάλια βενζίνης, με τη διαταγή να τα εξασφαλίσουν έναντίον των τάνκς άμεσα μόλις αρχίσει η μάχη.

Η Έλληνοπούλα κρυμμένη πίσω από την αλύφορτα μάς πολυκατοικίας περιμένει με την αγωνία στην ψυχή. Βλέπει τον «παππά» να περνάει και να κατευθύνεται για την πλατεία και τα χέρια της σφιγγονται ανυπόμονα γύρω από ένα αυτόματο που κρατάει και που είναι μεταμφιεσμένο σε... σκούπα! Σ' ένα δίχτυ που είναι περασμένο από μπράτσο της ύπάρχει ένα μπουκάλι. Δίνει την εντύπωση ενός νοικοκυροκόριτσου που γυρίζει με ψώνια από την αγορά. Δεν μπορεί κανείς να

ἐπαίμασπῇ ὅτι ἡ σκούπα εἶναι ἓνα αὐτόματο καὶ ὅτι τὸ μπουκάλι περιέχει βενζίνη προσωρισμένη γιὰ τὰ γερμανικά τάνκς!

Σὲ ἀπόσπασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν Κατερίνα εἶναι σπαιματημένο ἓνα τάνκ με τὸν σταυρὸ τοῦ Χίτλερ σπὸ πλεωρό του. Ἡ Κατερίνα τὸ κυττάζει καὶ με δυσκολία συγκρατεῖ μιὰ δυνατὴ ἐπιθυμία τῆς νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον του τὸ μπουκάλι.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλατείας ἀντηχοῦν ριπὲς αὐτομάτων! Τὰ δόντια τῆς Ἑλληνοπούλας σφίγγονται. Ὁ Σπίθας ἔχει χωρὶς ἄλλο ἀρχίσει τὸ γλέντι!

Τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ἓνα εἶδος μικρῆς χειροβομβίδος καὶ τὴ τινάζει μακριά. Ἡ χειροβομβίδα σκάζει ἀφήνοντας ἓναν παράξενο ἦχο πού μοιάζει με οὐρλιαχτὸ. Εἶναι τὸ σύνθημα πὺ περιμένουν οἱ Ἕλληνες καὶ Σύμμαχοι πράκτορες. Σχεδὸν ἀμέσως πυροβολισμοὶ ἀκούγονται ἀπὸ κάθε κατεύθυνσι.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, ἡ Κατερίνα βγάζει τὸ μπουκάλι ἀπὸ τὸ δίχτυ, βγαίνει με τὸλμη ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ τάνκ. Τὸ μπουκάλι πέφτει πάνω στὸν ἀτσάλινο θώρακά του καὶ σπάζει περιχύνοντάς το με βενζίνη. Τὸ πολυβόλο τοῦ τάνκ ἀρχίζει νὰ φτύνη πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλληνοπούλας ἀτσάλι καὶ φωτιά. Μὰ τὸ κορίτσι ἔχει πάλιπραβεητὴ στὴν κρύπτη τῆς καὶ οἱ σφαῖρες περνοῦν μερικὰ ἑκατοστὰ

μακριὰ τῆς χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξουν.

Ἡ Κατερίνα με ἀπόλυτη ψυχραιμία ἐνῶ τὸ τάνκ προχωρεῖ μουγγρίζοντας πρὸς αὐτὴν γιὰ νὰ τὴν γαζώσῃ σηκώνει τὴ «σκούπα» τῆς σημάδεύει καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Μιὰ ριπὴ γαζώνει τὸ τάνκ, χωρὶς φυσικά οἱ σφαῖρες νὰ τρυπήσουν τὸ θώρακά του. Κάνουν ἄμως κάτι ἄλλο. Βάζουν φωτιά στὴ βενζίνη καὶ τὸ γεομανικὸ ἀτσάλινο μεγαθήριο τυλίγεται στὶς φλόγες!

Οὐρλιαχτὰ πόνου καὶ φρίκης ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ του καὶ τρεῖς Γερμανοὶ πετάγονται σὰν πρελλοὶ ἔξω γιὰ νὰ πέσουν ἀμέσως νεκροὶ κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες τῆς Ἑλληνοπούλας!

«Ἐνα τάνκ λιγώτερο» σκέπτεται με ἀνακούφισι ἡ Κατερίνα.

Προχωρεῖ πρὸς τὴν πλατεία με τὸ αὐτόματό τῆς ἔτοιμο γιὰ δράσι. Καθὼς βαδίζει βλέπει με τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ τῆς ἓνα ἄλλο τάνκ νὰ ξεπροβάλλῃ ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ δρόμο τυλιγμένο κι' αὐτὸ στὶς φλόγες!

«Δυὸ τάνκς λιγώτερα!», σκέπτεται.

Καὶ τότε φτάνουν στ' αὐτιά τῆς ἦχοι πὺ γεμίζουν τὴ ψυχὴ τῆς ἀγωνίας. Ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πλατείας ἀντηχοῦν κανονιές! Ἐκπυροσροπήσεις ἀπὸ κανόνια τῶν τάνκς! Ἐπομένως, ἓνα ἢ περισσότερα γερμανικά τάνκς ἔχουν φτάσει ὡς τὴν πλατεία καὶ θερίζουν ἴσως αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ Σπίθα!

Τὸ ἀτρόμητο κορίτσι ἀρχί

‘Η Έλληνοπούλα τρέχει καί κάνει τὰ σκοινιά τοῦ σταυρωμένου παιδιοῦ!

ζει να τρέχει μολονότι καταλαβαίνει ότι, αν τα γερμανικά τάνκς έφτασαν στην πλατεία τίποτα πια δεν μπορεί να σώση όχι μόνο το Γιώργο, αλλά και το Σπίθα και όλους τους Έλληνες και ξένους που προσπαθούν να τον ελευθερώσουν!

Όταν φτάνει στην πλατεία αντικρύζει ένα θέσιμα που την κάνει να ανοίξη το στήμα της διάπλατα από την έκπληξη. Το έδαφος είναι στρωμένο κυριολεκτικά με νεκρούς Γερμανούς στρατιώτες! Δυο τάνκς βρίσκονται αυτή τη στιγμή μέσα στην πλατεία. Το ένα όμως είναι διαλυμένο από μια έκρηξη του ντεπόζιτου της βενζίνης και το άλλο είναι ακίνητο, μισοκατεστραμμένο από μια όβιδα. Ο Σπίθας δε φαίνεται πουθενά. Ο Γιώργος όμως είναι πάντα στο σταυρό του μαρτυρίου του και είναι άκομη ζωντανός!

Με μια κραυγή χαράς, η Κατερίνα τρέχει προς το σταυρό, τραβάει από την τσέπη της ένα σουγιά, ανασηκώνεται στις άκρες των ποδιών της και κόβει με γοργές κινήσεις τα σκοινιά που συγκρατούν τον αγαπημένο της.

Τα πόδια του Παιδιού — Φάντασμα άκουμπούμ έπιτέλους στο έδαφος. Μά η εξάντλησή του είναι τόσο μεγάλη, ώστε τα γόνατά του διπλώνονται στα δυο και το Έλληνόπουλο σωριάζεται χάρη χάνοντας τις αισθήσεις του. Μια στιγμή όμως πριν λιποθυμήσει κατορθώνει να

μουρμουρίση:

— Ο Σπίθας... είναι στο τάνκ... πληγωμένος... είναι...

Η φωνή του σιγήνει και τα μάτια του κλείνουν. Την ίδια στιγμή ένας από τους πατριώτες της οργανώσεως του Παιδιού — Φάντασμα πλησιάζει τρέχοντας.

— Κατερίνα, λέει με τη φωνή κοιμμένη από το λαχάνισμα. Έχει μείνει ανέπαφο ένα τάνκ και μάς ανάγκασε με τους πολυβολισμούς του να σπάσουμε τις γραμμές μας και να υποχωρήσουμε. Έρχεται προς τα εδώ τώρα και... Νάτο!

Ο Σπίθας
χαροπαλεύει

ΕΝΑ τάνκ ξεπροβάλλει πραγματικά πολυβολώντας από μια γωνία! Το πολυβόλο του γυρίζει άργα προς την κατεύθυνσή τους. Μερικές στιγμές ακόμα και οι τρεις Έλληνες θα έχουν μεταβληθώ σε άψυχα κορμιά!

Μά η Κατερίνα δεν χάνει την ψυχραιμία της και την ετοιμότητα του πνεύματός της.

—Μπρούμπα!, φωνάζει.

Καί πέφτει χάμω σκεπάζοντας με τὸ κορμί της τὸ κορμί τοῦ λιποθυμοῦ ἀγαπημένου της. Ὁ πατριώτης πέφτει κι' αὐτὸς δίπλα της ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ποὺ τὸ πολυβόλο ἀρχίζει νὰ τοὺς ραντίζει με πυρακτωμένες σφαῖρες.

Οἱ σφαῖρες περνοῦν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοὺς καὶ δὲν τοὺς χτυποῦν. Μὰ εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα σωτηρίας. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τάκ θα ἔχη φτάσει κοντά τους καὶ τότε ἡ καμπά νὰ τοῦ θανάτου θα σημάνη, ὁρστικὰ γι' αὐτοὺς.

Ἡ Ἑλληνοπούλα ἀπλώνει τὰ χέρια της καὶ πιάνει ἕνα αὐτῶματο ποὺ εἶναι πεσμένο χάμω. Τὸ σιτρέπει πρὸς τὸ τάκ καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη προσπαθώντας νὰ σημαδέψῃ τὴ σήση ἀπὸ τὴν ὁποία βλέπει ἔξω ὁ ὁδηγός. Μὰ τίποτα. Οἱ σφαῖρες της δὲν χτυποῦν παρὰ τὸν ἀδιαπέραστο θώρακα τοῦ τάκ ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ κυλάει ὀλοταχῶς.

Καὶ τότε ἀπὸ τὸ ἄλλο τάκ τὸ μισοκατεστραμμένο, προβάλλει τὸ κεφάλι ἑνὸς παπᾶ! Εἶναι ὁ Σπίθας ποὺ ἔχει συνελθεῖ ἀπὸ τὴ λιποθυμία του. Τὸ κεφάλι του εἶναι καταιματωμένο καὶ μὲ μὲγάλη πληγὴ χάσκει στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ μετώπου του. Κυττάζει γύρω χαρὰ σὰν ὑπνοβάτης, βλέπει τὸ Γιώργο μετὰ τὴν Κατερίνα χάμω, βλέπει, τὸ ἄλλο τάκ, ποὺ προχωρεῖ πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὸ πολυβόλο τὸν ἑτοίμο νὰ τοὺς χαρίσῃ τὸ

θάνατο καὶ θυμώνει.

—Μανούλα μου!, κάνει γριλλίζοντας. Οἱ παλιογερμανοράδες δολεθήκανε νὰ με συγχίσουνε σήμερα καὶ νὰ μὲ κάνουν νὰ κοπῇ ἡ ὁρεξή μου γὰρ πολλές μέρες! Δὲν εἶναι κατὰστάσις αὕτη!

Ἀρπάζει τὸ κανονάκι, τὸ γυρίζει πρὸς τὸ ἄλλο τάκ, σημαδεύει με προσοχὴ καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Μὰ ἐκπύρσκησεν ἡ σφαῖρα καὶ μὲ ἑκρηγὲς ἀντηχοῦν καὶ τὸ ἐχθρὸ τάκ μεταβόλλεται σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πολυσφαιρα.

—Μανούλα μου!, κάνει ὁ Σπίθας. Εἶμαι ἀφθαστος σήμερα!

Καὶ χάνει πόλι τις αἰσθήσεις του.

Ὁμάδες ἀπὸ Ἑλλήνες πᾶν τριῶτες καὶ πράκτορες τῶν Συμμάχων συρρέουν τώρα στὴν πλατεία ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις. Ἔχουν ἐξοντώσει ἔλους τοὺς Γερμανοὺς ποὺ φρουροῦν τὴν περὶοχὴ καὶ τώρα ποὺ τὰ τάκς ἔχουν ὅλα καταστραφῇ ἡ νίκη εἶναι δική τους. Κότω ἀπὸ τίς διαταγὰς τῆς Κατερίνας κινοῦνται γοργά. Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦν ποὺν φάσιον ἐνσχύσει τῶν Γερμανῶν.

Μοῦσεύουν ἔλους τοὺς τραυματίες τοὺς, σηκώνουν τὸ Πασι-Φάντασμα καὶ τὸ Σπίθα καὶ φεύγουν. Μερικὰ σπενὰ πρὸ πέρας τοὺς περιμένουν μεγὰλα φορητὰ αὐτοκίνητα. Ἀνεβαίνουν ἐπάνω καὶ ξεκινοῦν ἀναπτύσσοντας δαίμονισμὸν ταχύτητα....

Ὅταν, λίγα λεπτὰ ἀργό-

τερα, φτάνουν στην πλατεία του θανάτου γερμανικά αυτοκίνητα γεμάτα στρατιώτες του Χίτλερ, δέν βρίσκουν παρά πτώματα Γερμανών. Το Παιδί - Φάντασμα και οι άνθρωποι που το ελευθέρωσαν έχουν κάνει φτερά! Ο σιταυρός του μαρτυρίου έχει μείνει χωρίς τον εσταυρωμένο του!.....

Ο Σπίθας πάλαψε για πολλές μέρες με το θάνατο. Το τραύμα του είναι πολύ σοβαρό και η ζωή του κρέμεται από μια τρίχα. Με το Γιώργο και την Κατερίνα κοντά του και με την Τσικίτα και τον Μούτς, ζαρωνμένους σπὰ πόδια του κρεβάτιού του, το ήρωικό παιδί μάχεται με το χάρο. Σ' άλλο αυτό το διάστημα, παραληρεί.

Το παραμυθιό του, φυσικά, στρέφεται γύρω από γεύματα και νόστιμες λιχουδιές.

— Μανούλα μου!, κάνει κάθε τόσο. Τί τραπέζι είναι αυτό! Θα τρελλαθώ απόψε! Μπεκάτσες ψητές, όρντκια τη γανητά, άρνια ψητά, τυριά, ψωμιά, φρούτα! Φάε, Σπίθα, τώρα που τὰ πέτυχες! Φάε γι' άλλη σου τη ζωή! "Ε, φίλε! Άφησε κάτω το ψητό μπουτί γιατί θα γίνουμε από διω χωριά! Θα φάμε τὰ μυστάκια μας απόψε αν ξαναπλώσης το χέρι σου στο τραπέζι μου! Πίσω, πολίτες!

Τέλος, μιὰ μέρα, ο Σπίθας ανοίγει τὰ μάτια του και κυττάζει χαζά γύρω. Βλέπει το Γιώργο, και την Κατερίνα,

ήτην Τσικίτα και τὸν Μούτς καί... άπογοητεύεται!

— Τί τὸ κάνετε τὸ τραπέζι με τὰ φαγητά; ρωτάει. Δέν ντρεπόσαστε νὰ μὸυ κλέμτε τὸ ψητό μπουτί; καὶ τὸ ψωμί πὸυ ἔτρωγα; Φέρτε τὰ πίσω γρήγορα, ἀλλιῶς θάχουμε καθγάδες! Μανούλα μου! Θέλουν νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα! Φίλοι μὰ σὸυ πετύχουν!

Καὶ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί, πὸυ μέχρι πρὶν ἀπὸ λίγο χαροπάλευε, σηκώνεται, πηγαίνει στὴν κουζίνα, βρίσκει ἐκεῖ μιὰ κουραμάνια καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν καταβροχθίζει με ἐκπληκτικὴ ὀρεξή!...

Μπλόκο!

ΜΕΣΑ σ' ἓνα γραφείο τοῦ γερμανικοῦ φρουραρχείου τῆς Ἀθήνας, τρεῖς ἀνώτατοι Γερμανοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ μιὰ νέα καὶ ὠραία γυναίκα με μάτια πὸυ λάμπουν ἀπὸ μιὰ σατανικὴ ἔκφρασι κουβεντιάσουν.

Ἡ γυναίκα πὸυ δὲ εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Κόμπρα, τὴν Κόρη τοῦ Χίτλερ, τὴν πὸυ τρομερὴ κατόπισκο καὶ σαμποτέρ πὸυ ἔχει γενήσει πε-

τὴ ἡ Γερμανία, λέει μὲ σκληρὴ φωνή:

— Ἔχουμε στὰ χέρια μας τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ὅπου μένει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Μοῦ τὴν ἔφερε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱκανοὺς πράκτορες μας! Πρὶν ὅμως ἐνεργήσω, θὰ ἤθελα νὰ ἔχω τὴν ἔγκρισίν σου, γιατί τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ σοβαρό. Δυὸ τρόποι ἐνεργείας ὑπάρχουν· γὰρ νὰ συλλάβουμε ἢ νὰ ἐξοντώσουμε τὸν πιὸ μεγάλο ἐχθρό, ποὺ ἔχει ποτὲ γνωρίσει ἡ πατρίδα μας: νὰ κυκλώσουμε τὸ σπίτι καὶ νὰ ὀρμήσουμε μέσα ἢ νὰ μπούμε ἀδόρυβα σὰν κλέφτες καὶ νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουμε! Τὸν πρῶτο τρόπο τὸν ἔχουμε χρησιμοποιήσει συχνὰ ὡς τώρα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτελεσμα. Τὸ δαιμονισμένο Ἑλληνόπουλο βρίσκει πάντα τὸν τρόπο νὰ ξεφεύγῃ! Προτείνω λοιπὸν νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸ δεύτερο τρόπο, νὰ μπούμε δηλαδὴ στὸ σπίτι κρυφὰ σὰν κλέφτες ἔτσι ὥστε ὅταν τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀντιληφθῇ τὴν παρουσίαν μας νὰ εἶναι πρὶν πολὺ ἀργὰ γὰρ αὐτόν! Φυσικά, θὰ ζώσουμε τὸ σπίτι, ἀλλὰ ἀπὸ ἀρκετὴ ἀπόστασι· γὰρ νὰ μὴ γίνουν ἀντιληπτές οἱ κινήσεις μας. Ἔτσι, ἂν δοκιμάσῃ νὰ ξεφύγῃ, θὰ πέσῃ πάνω στοὺς δικούς μας. Τί ἔχετε νὰ πῆτε, κύριοι;

— Νομίζω ὅτι εἶναι προτιμώτερος ὁ δεύτερος τρόπος, λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς. Ἄν ζώσουμε τὸ σπίτι

μὲ ἱσχυρὲς δυνάμεις καὶ μποῦμε κρυφὰ, δὲ θὰ ὑπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ, τὸ Παιδί - Φάντασμα! Ἄν ξεγλουστρήσῃ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ θὰ μποῦν στὸ σπίτι, θὰ πέσῃ στοὺς ἀλλοὺς ποὺ θὰ παραμονεύουν γύρω. Ἔχεις τὴν ἔγκρισίν μου, Κόμπρα! Καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ ἀπαλλάξῃς τὴ Γερμανία ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιδί!

— Ἔχεις καὶ τὴ δική μας ἔγκρισιν, Κόμπρα, λένε οἱ ἄλλοι δύο. Θὰ σοῦ δώσουμε ὁσους ἄντρες χρειάζεσαι γὰρ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτή, ποὺ εἶναι μεγάλης σημασίας γὰρ τὴν πατρίδα μας! Ἄν τὸ Παιδί - Φάντασμα λείψῃ ἀπὸ τὴ μέση, ἡ ἀντίστασις τῶν Ἑλλήνων θὰ καμφθῇ καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ στείλουμε σπὰ ἄλλα μέτωπα ἕνα μέρος τῶν στρατευμάτων ποὺ φρουροῦν τὴν ἀνυπότακτὴν αὐτὴ χώρα!

* * *

Ἔχει νυχτώσει. Μέσα στὸ σπίτι τοὺς, τὰ τρία Ἑλληνόπουλα κοιμοῦνται, ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπῖθας στὸ δωμάτιόν τους καὶ ἡ Κατερίνα στὸ δικό της. Στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τοῦ Σπῖθα, κοιμοῦνται τὰ δυὸ μικρὰ ζῶα ἡ Τσικίτα ἢ μαϊμουδίτσα καὶ ὁ Μούτς τὸ σκυλάκι.

Ἐξω ἡ νύχτα εἶναι σιωπηλὴ καὶ σκοτεινὴ καὶ οἱ δρόμοι ἔρημοι, γιατί οἱ τύρανοι ἀπαγορεύουν τὴν κυκλοφορίαν τῶν Ἑλλήνων τὴ νύχτα. Φοβοῦνται μήπως οἱ σκυλάδοι ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν

τυράνων τους!

«Αν όμως περπατούσε αυτήν την ώρα στους δρόμους, γύρω από το σπίτι των πριών τσιμηρών παιδιών, θα έβλεπε κανείς ότι, στην πραγματικότητα, οι δρόμοι αυτοί δεν είναι καθόλου έρημοι. Παράξενοι ίσαιοι με άσπαστα κράνη στο κεφάλι γλιστρών μέσα στο σκοτάδι χωρίς να κάνουν τον παραμικρό θόρυβο και παίρνουν θέσεις σε διάφορα σημεία των δρόμων, ακολουθώντας τις διαταγές μιας γυναίκας και ενός γίγαντα με μουστάκι».

— Έσύ, Σούλτς, λέει η γυναίκα στον γίγαντα θα μείνεις έξω επί κεφαλής των στρατιωτών. Τα μάτια σου δεκατέσσερα! Δεν πρέπει να μας ξεφύγουν απόψε οι έγχθροι μας! Θυμήσου τί σου έκανε ο Σπίθας!

Ο κτηνώδης σωματοφύλακας της Κόμπρας αφήνει ένα ζωώδες γρύλισμα λύσσας που δεν προμηνά καλὰ πράγματα γὰρ τὸ Σπίθα. Ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ μαζί με τρεῖς στρατιώτες, προχωρεῖ ἀθόρυβα πρὸς τὸ σπίτι τῶν παιδιῶν διασκελίζει τὰ κάγκελα τῆς αὐλῆς καὶ προχωρεῖ πρὸς ἕνα ἀνοιχτὸ παρόθυρο. Ἐκεῖ στήνει τὸ αὐτί της. Δὲν ἀκούει παρὰ μιὰ σιγανὴ ἀνάσα καὶ δὲν διακρίνει παρὰ ἕνα κρεββάτι ὅπου κοιμάται κάποιος.

— Ὁ ἕνας ἀπὸ σὰς θὰ μείνῃ κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ψιθυρίζει ἡ Κόμπρα. Οἱ ἄλλοι δυὸ θὰ μποῦν μέσα μα

ζὶ μου. Προσέξτε όμως! Δὲν πρέπει νὰ κάνετε τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Διασκελίζει τὸ παράθυρο μπαίνει στὸ δωμάτιο καὶ πηλσιάζει στὸ κρεββάτι μετὰ τὸ πιστόλι της στὸ χέρι. Πίσω της μπαίνουν καὶ οἱ στρατιώτες κρατῶντας αὐτόματα.

Ὅταν φτάνη κοντὰ στὸ κρεββάτι, ἡ Κόμπρα βλέπει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κοιμάται ἐκεῖ εἶναι ἡ Κατερίνα ἡ δοῦθὸς τοῦ Παδίου - Φάντασμα. Κάνει ἕνα σιωπηλὸ νεῦμα στοὺς δυὸ Γερμανούς. Αὐτοὶ κινούνται πρὸς τὸ κρεββάτι καὶ ἡ παλάμη τοῦ ἐνὸς φράζει τὸ στόμα τῆς κοιμισμένης Κατερίνας, ἐνῶ ὁ ἄλλος δένει τὴν Ἑλληνιστοῦλα πάνω στὸ κρεββάτι μετὰ ἕνα σκοινὶ τοῦ ἔχει μαζί του. Ὅταν ἡ Κατερίνα ἀνοίγει τὰ μάτια της, εἶναι δεμένη καὶ φεμωμένη, ἀνίσταται νὰ κινηθῇ καὶ νὰ φωνάξῃ! Τὸ βλέμμα της, γεμάτο τρόμο, ἀναγνωρίζει τὴν Κόμπρα καὶ ἡ ψυχὴ της σφίγγεται ἀπὸ ἕνα παγερὸ χέρι. Ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ ἔχει μὴτὴ μέσα στὸ σπίτι τους! Ὁ Γιώργος καὶ ὁ Σπίθας κινδυνεύουν νὰ αἰχμαλωτιστοῦν κι' αὐτοὶ μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ ἡ Κατερίνα δὲν μπορεῖ νὰ κἀνὴ τίποτα γὰρ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ!

Οἱ τρεῖς ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος κινούνται ἀθόρυβα μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο, πρὸς τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου. Τὸ δωμάτιο τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Σπίθα εἶναι ἀπὸ τὴν ὅλη μερίαν τοῦ διαδρόμου,

ἀπέναντί: στο δώκο της! Ἡ Κατερίνα προσπαθεῖ νὰ φωτίξη, μὰ κανένας ἤχος δὲ θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της.

Ἡ Κόμπρα ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου καὶ θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο. Μ' ἓνα ἤλεκτρικὸ φαναράκι, ποὺ θγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη της φωτίζει γύρω. Βλέπει ὅτι τὸ σπῆτι δὲν ἔχει παρὰ δυὸ ἄλλα δωμάτια καὶ μὰ κουζίνα. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δωμάτια εἶναι ὑπνοδωμάτιο τὸ ἄλλο σαλόνι. Μὲ ἀθόρυβες κινήσεις τοποθετεῖ τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς ἀντρες της στὴν κουζίνα καὶ τὸν ἄλλο στὸ σαλόνι.

— Ἐγὼ, τοὺς λέει, θὰ μῶ στὸ ἄλλο ὑπνοδωμάτιο ὅπου σίγουρα κοιμάται τὸ Παῖδι. Φάντασμα μὲ τὸ Σπῆθα. Μόλις ἀκούσετε μιὰ κραυγὴ μου θὰ τρέξετε νὰ μὲ βοηθήσετε. Διαφορετικὰ θὰ μείνετε στὶς θέσεις σας. Δὲ θέλω νὰ μὰς ξεφύγουν μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ τοὺς κρατοῦμε πιά!

Καὶ ἡ Κόρη τοῦ Χίτλερ προχωρεῖ πρὸς τὸ ὑπνοδωμάτιο τοῦ Γ'ώργου καὶ τοῦ Σπῆθα. Φτάνει στὴν πόρτα πιάνει τὸ πόμολο καὶ τὸ γυρίζει ἀργά. Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἀθόρυβα. Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ἡ Γερμανίδα μπαίνει στὸ δωμάτιο. Ἀνάβει ξαφνικὰ τὸ φαναράκι της καὶ ρίχνει τὸ φῶς του στὰ δυὸ κρεββάτια. Ταυτόχρονα, φωνάζει:

— Ἀκίμητο: καὶ οἱ δυό! Πέσατε πιά στὰ χέρια μου καί...

Ἡ φωνὴ της πνίγεται στὸ λαρυγγί της. Τὰ κρεββάτια τῶν δυὸ θανάσιμων ἐχθρῶν της εἶναι ἄδειο! Καὶ τὸ δωμάτιο εἶναι ἄδειο! Τὸ παράθυρο κλειστὸ ἀπὸ μέσα! Πῆ γαίνει κοντὰ στὰ κρεββάτια καὶ ἀκούμπάει τὸ χέρι της στὰ ἀνοιστατωμένα σκεπάσματα. Οἱ κούβερτες εἶναι ἀκόμη ζεστές! Τὰ δυὸ παῖδα θρίσκονταν στὰ κρεββάτια τοὺς ὅταν αὐτὴ μπῆκε στὸ σπῆτι!

Βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο τρέχοντας καὶ περνάει στὸ δωμάτιο τῆς Κατερίνας. Μιὰ δευτέρη δισάρεσθη ἐκπληξῆς τὴν περιμένει ἐκεῖ. Τὸ κρεββάτι τῆς Κατερίνας εἶναι καὶ αὐτὸ ἄδειο τώρα καὶ τὸ σκοινὶ ποὺ τὴν ἔδεσε εἶναι πιασμένο στὸ πάτωμα κομματιασμένο!

Σὰν τρελλή, ἡ Κόμπρα τρέχει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Ὁ φρουρὸς ποὺ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ εἶναι πάντα στὴ θέση του.

— Εἶδες ἢ ἀκούσες τίποτα; τὸν ρωτᾷ γοργά.

— Ὅχι ἀπαντᾷ αὐτός.

Ἡ Κόμπρα γυρίζει πάλι μέσα. Διασχίζει τὸ δωμάτιο, θγαίνει στὸ διάδρομο καὶ τρέχει σιτὸ σαλόνι καὶ στὴ κουζίνα. Μὰ καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν δὴ καὶ δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτα. Τὰ τρία παῖδα εἶχαν ἐξαφανιστῇ χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εἶχε γίνῃ αὐτό! Δὲν εἶχαν δγῇ ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ ὅμως εἶχαν χαθῇ! Ποὺ εἶχαν πάει λοιπόν;

Ἡ ἀνεξήγητη ἐξαφάνισις

Η ΚΟΡΗ τοῦ Χίτ-
λερ διαβάζει τὸ κε-
φάλαι της ἀπὸ ἓνα παράθυρο
καὶ φωνάζει:

— Σούλτς!

Τὴν ἐπομένη στιγμή, ἡ αὐ-
λὴ τοῦ σπιτιοῦ τῶν παιδιῶν
γεμίζει ἀπὸ Γερμανοὺς
στρατιῶτες. Ὁ Σούλτς φτά-
νει κοντὰ στὴν κυρία του καὶ
ρωτᾷ:

— Τοὺς πιάσατε;

— Χάθηκαν μέσα ἀπὸ τὸ
σπίτι, σὰν φαντάσματα!, ἀ-
παντᾷ ἡ Κόμπρα μὲ λύσσα.
Εἶδατε κανένα νὰ βγαίνει ἀ-
πὸ τὸ σπίτι;

— Κανένας δὲ βγήκε ἀπὸ

τὸ σπίτι, δηλώνει μὲ πεποίθη-
σιν ὁ Σούλτς. Ὁ κλοῦος ἦταν
τάσο στενὸς ὥστε θὰ δλέπτα
με ἀκόμα καὶ μιὰ γάτα νὰ
βγαίνει ἀπὸ ἐδῶ!

— Τί ἐγίναν λοιπόν; μουρ-
μουρίζει ἡ Γερμανίδα. Πῶς
χάθηκαν ἐτσι;

Ξαφνικά, τὰ μάτια της λάμ-
πουν.

— Αὐτὸ εἶναι!, λέει. Πρέ-
πει νὰ ὑπάρχη μιὰ κρύπτη
μέσα στὸ σπίτι αὐτό! Καὶ ἡ
κρύπτη αὕτῃ πρέπει νὰ θρί-
σκεται μέσα στὸ δωμάτιο τῆς
Κατερίνας! Φαίνεται ὅτι τὰ
δύο παιδιὰ μᾶς ἀκουσαν, βγῆ-
καν ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους τῇ
στιγμῇ ποὺ ἐγὼ θρυσκόμουν
στὴν κουζίνα, πέρασαν στὸ
δωμάτιο τῆς Κατερίνας, τὴν
ἐλευθέρωσαν καὶ κρύφτηκαν.

Ἡ Κατερίνα πετᾷ ἐναντίον τοῦ τάνκ τὸ μπουκάλι μὲ τὴ βενζίνη!

Οί Γερμανοί δρασκελίζουν τὸ περβάζι καὶ μπαίνουν μέσα!

“Αν ὑπάρχει μιὰ κρύπτη ἐδῶ μέσα, θὰ τὴν βρῶ! Στὴν ἀνάγκη, θὰ γκρεμίσω ὁλόκληρο τὸ σπίτι!” Κύκλωσε τὸ σπίτι, Σούλτς! Τοποθέτησε τοὺς ἄντρες σου ἔτσι ὥστε νὰ μὴν μπορέσουν νὰ ξεφύγουν τὰ διαβολόπαιδα ἀν δοκιμάσουν νὰ βγούν ἀπὸ τὴν κρύπτη τους. “Ἐπειτα, ἔλα μέσα νὰ ψάξουμε μαζί.

Ἐπὶ δυὸ ὁλόκληρες ὥρες, ἡ Κόμπρα καὶ ὁ Σούλτς ἐρευνοῦν τὸ δωμάτιο τῆς Κατερίνας προσπαθώντας νὰ βροῦν τὴν κρύπτη. Τὸ ἐρευνοῦν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ κρύπτη!, λέει ἡ Κόμπρα ἀπογοητευμένη. Μείνε σ’ αὐτὸ τὸ

δωμάτιο, Σούλτς, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ψάχνω τὰ ἄλλα. Κάπου πρέπει νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ καταραμένη κρύπτη!

Βγαίνει στὸ διάδρομο καὶ συνεχίζει τὸ ψάξιμο μὲ πείσμα καὶ ἐπιμονή. Ξημερώνει πιά ὅταν ἀπελπισμένη ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιο τῆς Κατερίνας. Ὁ Σούλτς δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ. Πλησιάζει στὸ παρτίθιο καὶ φωνάζει:

— Σούλτς!

— Ὁ Σούλτς δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἀπαντοῦν. Εἶναι ἀκόμη μέσα.

Ἡ Γερμανίδα νοιώθει μιὰ κρυάδα στὴν πλάτη της. Ὁ Σούλτς δὲν βγήκε ἔξω καὶ ὁ Σούλτς δὲν εἶναι πιά μέσα στὸ σπίτι. “Αρα ὁ Σούλτς χά

ήθηκε ! Χάθηκε με τον ίδιο μυστηρώδη τρόπο, που χάθηκαν και τα Έλληνόπουλα !

— Θα τρελλαθώ άπόψε !, μισρμουρίζει μέσα άπό τα σφίγματα της δόντια ή Κόρη του Χίτλερ. Μήπως όνειρευόμαι ; ή μήπως έχω να κάνω με φαντάσματα ;

* * *

Για να καταλάβει, ό άναγκώστης τί είχε συμβεί, πρέπει να γυρίσουμε πίσω τη στιγμή που ή Κόμπρα μπήκε στο σπίτι των τριών παιδιών. Μέσα στο δωμάτιο του Γιώργου και του Σπίθα, ό Μούτς, το ξύπνιο και πιστό σκυλάκι, άνοίγει ξαφνικά τ' μάτια του και στηλώνει τ' αυτιά του, ενώ τα ρουθούνια του άνογοκλείνουν. Μένει για μία στιγμή στη στάση αυτή κι' έπειτα άνοισηκώνεται, δαγκώνει το σκέπασμα του Σπίθα και τ' τραβάει ξεσκεπάζοντάς τον. Το ίδιο κάνει και στο Γιώργο.

Τα δυο παιδιά, ξαφνιασμένα άνακάθονται στα κρεβάτια τους γεμάτα άπορία για την περίεργη συμπεριφορά του Μούτς. Και τότε στα αυτιά του Γιώργου φάνουν άνεπαίσθητοι ήχοι. Κάποιοι βαδίζουν στο διάδρομο του σπιτιού, φροντίζοντας να μην κάνουν θόρυβο. Πηδάει άνάλαφρα άπό το κρεβάτι του, παίρνει το πιστόλι του και πλησιάζει στην πόρτα. Την άνοίγει ένα έκατοστό μόνο, κυττάζει έξω και τ' μάτια του άνοίγουν δι'άπλατα άπό έκπληξη και τρόμο.

Η Κόμπρα είναι εκεί και προχωρεί μαζί με δυο Γερμανούς στρατιώτες προς την κουζίνα και τ' σαλόνι του σπιτιού.

Οι μεγαλύτερες ικανότητες του Παδιού - Φάντασμα - οι ικανότητες στις όποιες χωρσάει πολλές φορές τη ζωή του, είναι ή ψυχραιμία του και ή έτοιμότης του πνεύματός του. Χωρίς να χάσει ούτε στιγμή, ό Γιώργος μαζεύει τ' ρούχα του, κανοντας νεύμα στο Σπίθα να τον μνησθή και βγαίνει με τολμή στο διάδρομο, τη στιγμή που ή Κόμπρα χάνεται μέσα στην κουζίνα. Όταν βγαίνει και ό Σπίθας, κλείνει άθόρυβα την πόρτα του δωματίου πίσω του. Σάν δυο φαντάσματα, τα δυο παιδιά περνούν στο δωμάτιο της Κατερίνας με άσπινχη πριν ή Κόμπρα ξαναφανή άπό τ' μέρος της κουζίνας.

Το Παδι - Φάντασμα νοιώθει ένα παγερό ρίγος βλέποντας την άγαπημένη του δεμένη πάνω στο κρεβάτι. Νομίζει για μία στιγμή ότι είναι νεκρή. Μά διαπιστώνει με χαρά ότι ή Κατερίνα δέν έχει πάθει τίποτα. Χωρίς κανέναν του να μιλήση, χωρίς καν να γυμλλίσουν τα δυο μικρά ζωα, που είναι γυμνασιμένα σε παρόμοιες περιστάσεις, ό Γιώργος κόβει τα σκοινιά της άγαπημένης του και την έλευθερώνει.

Τώρα, το Παδι - Φάντασμα πασπατεύει με τ' χέρια τον τοίχο, βρίσκει μία σχε-

δόν ανεπαίσθητη προέοχη και την πιέζει. Χωρίς να άκουσθ τίποτα, ένα μέρος του πταώματος αναστήκωνεται και μια σκοτεινή καταπακτή κάνει την εμφάνισή της!

Είναι το στόμα ο μίας υπονόμου, με την όποία είναι έφωδισμένο το σπίτι του Παίδου - Φάντασμα για λόγους άσφαλείας. 'Η υπόνομος αυτή οδηγεί σ' ένα σπιτάκι πενήντα μέτρα πρὸ πέρα σ' έναν άλλο δρόμο. Το σπιτάκι αυτό είναι: άκατοίκητο και δεν χρησιμεύει παρά μόνο σαν έξοδος κινδύνου του κρησφύγετου των τριών παιδιών!

Χωρίς θόρυβο και χωρίς ν' ανάψουν φῶς, τὰ παιδιά κατεβαίνουν στην καταπακτή. Το σκέπασμα κλείνει πίσω τους μόνο σιγά - σιγά. Τα παιδιά ντύνονται, ανάβουν ένα φανάκι και απομακρύνονται γοργά, ενώ πάνω ή Κάμπρα τρέμει από τη λύσσα της.

Φτάνουν στην άκρη της υπονόμου και ανεβαίνουν στο άλλο σπίτι. Είναι έτοιμο: να βγούν έξω και να φύγουν, όταν ή Κατερίνα αφήνει μια σιγανή κραυγή άπεγνωσσεως:

— Ξέχασα κάτω από το μαξιλάρι μου ένα σημείωμα με όνόματα και διεθύνσεις γυναικών που θέλουν να έγγραφούν στην πατριωτική όργάνωσή μας! Θά το βρή ή Κάμπρα καί...

— Φύγετε άμέσως και πηγαίνετε στο καταφύγιο 3, τη διακόπτει ό Γιώργος. Θά δοκιμάσω να γυρίσω πίσω

και να πάρω το σημείωμα! Διαφορετικά οι γυναίκες αυτές θά έκτελεσθούν από τους Γερμανούς! "Οχι! Δέ θέλω αντίρρησης! Έγώ είμαι ό άρχηγός! Φύγετε άμέσως!"

Η Κατερίνα και ό Σπίθας αναγκάζονται να ύπακούσουν Βγαίνουν έξω και χάνονται μέσα στη νύχτα χωρίς να τους ένοχλήση κανείς.

Το Παίδι - Φάντασμα με την τόλμη και την αυτοθυσία που τον χαρακτηρίζουν, μπαίνει πάλι στην υπόνομο και γυρίζει στο σπίτι του, όπου τριγυρίζει ό θάνατος με τη μορφή της μαινόμενης Κάμπρας. Όταν φτάνη πάνω από το σκέπασμα της θπονόμου, άκούει την Κάμπρα και τον Σούλτς να πηγαινοέρχονται επάνω χτυπώντας ελαφρά τους τοίχους και το πάτωμα, προκαλώντας να βρούν το μυστικό πέρασμα.

Ή δίκη ένος κτήνους

ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ με ύπερμονή ώσπου πια δεν άκούγονται ούτε βήματα ούτε άλλοι κρότοι. Τότε, αναστήκωνε το σκέπασμα

μέ χίλιες προφυλάξεις και κυττάζει μέσα στο δωμάτιο. Βλέπει μιὰ μεγάλη σιλουέτα νὰ στέκεται σὲ ἀπόστασι δύο βημάτων ἀπὸ τὴν καταπακτή, μὲ τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ παραθύρου.

Ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει τὸν Σούλτς τὸ σεματοφύλακα τῆς Κόμπρας! Αὐτὸ τοῦ χαλάει τὰ σχέδια. Ὅσο ὁ Σούλτς βρίσκεται ἐκεῖ, δὲ θὰ μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόνομο καὶ νὰ πάρῃ τὸ χαρτὶ μὲ τὰ ὀνόματα! Ἔτσι ὅμως μερικὲς Ἑλληνίδες θὰ ὀδηγηθοῦν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀποσπασμα τῶν τυράννων καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ χάσῃ μερικοὺς στρατιῶτες τῆς ἐλευθερίας!

Ἡ σκέψις αὐτὴ κάνει τὸ Παιδί - Φάντασμα νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὰ παῖξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Ἀνοίγει ἐντελῶς τὴν καταπακτή καὶ, μ' ἓνα πῆδημα, βρίσκεται κοντὰ σπὸν Σούλτς. Τὸ πιστόλι τοῦ χώνεται στὰ πλευρὰ τοῦ γίγαντα καὶ ἡ φωὴ τοῦ λέει ψιθυριστά:

— Ἀκίνητος, Σούλτς! Τὸ δάχτυλό μου εἶναι σπῆ σκαν δόλη! Μιὰ κίνησις ἢ μιὰ φωνὴ καὶ θὰ πέσῃς νεκρός!

Ὁ Σούλτς, τρέμοντας, σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια του. Ὁ Γιώργος τὸν ψάχνει ἐπιδέξια, βρίσκει τὸ πιστόλι τοῦ σπῆν τσέπη τοῦ καὶ τοῦ τὸ παίρνει. Δίπλα τοῦ ἀκριβῶς εἶναι τὸ κρεβάτι τῆς Κατερίνας. Χώνει τὸ χερί του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, βρίσκει τὸ χαρτὶ μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τὸ βάζει στὴν τσέπη του.

— Σούλτς!, λέει μὲ φωνὴ πού μάλις ἀκούγεται. Θὰ κάνομε μαζί ἓναν περίπατο, ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ φτάσῃς ζωντανὸς στὸ τέρμα τοῦ περιπάτου αὐτοῦ! Ἄν φερθῇς λογικὰ δὲ θὰ σὲ σκοτώσω!

Πιᾶζει πάλι τὸ μουσικὸ κομμάτι τοῦ τοίχου καὶ τὸ σκέπασμα τῆς καταπακτῆς, πού εἶχε κλείσει μόνον του στὸ μεταξὺ, ἀνοίγει πάλι.

— Κατέβα!, διατάζει τὸ Παιδί - Φάντασμα. Καὶ πρόσεχε! Δὲ θὰ διστάσω ν' ἀπαλλάξω τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον ἀπὸ ἓνα δολοφονικὸ τέρας σὰν ἐσένα!

Ὁ Γερμανὸς ὑπακούει, ἐνῶ τὰ δόντια του τρίζουν ἀπὸ λύσσα καὶ τὰ χέρια του τρέμουν ἀπὸ φόβο. Κατεβαίνουν στὴν ὑπόνομο, τὴν διασχίζουν χωρὶς ὁ Σούλτς νὰ τολμήσῃ νὰ κἀνῃ τὸ παραμικρό, φτάνουν στὸ ἄλλο σπῆτι καὶ βγαίνουν στὸ δρόμο.

Μέσα στὴ νύχτα, τὸ Ἑλληνόπουλον καὶ ὁ Γερμανὸς, ὁ μαχητὴς τῆς ἐλευθερίας καὶ ὁ πράκτωρ τῆς βίας καὶ τοῦ γά. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅμως ὁ τρόμου ἀπομακρύνονται γορῆς ὁ δῆμιος ἔχει παστῆ στὸ δόκανο πού ἐσπῆσε! Ὁ ἴδιος ὁ δῆμιος ἔχει πιαστῆ πλάτῃ τοῦ τὴν κἀνῃ τοῦ δόλου, πού κρατᾷ τὸ ὑποψήφιο θῦμα του!....

* * *

Μέσα σ' ἓνα μεγάλο δωμάτιο, σ' ἓνα σπῆτι κάπου στὴν Ἀθήνα, σ' ἓνα ἀπὸ τὰ

πολλά κρησφύγετα πού διαθέτει ἡ πατριωτικὴ ὀργάνωσις τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα, δέκα Ἕλληνες εἶναι συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι μὲ σκοτεινὰ καὶ πολὺ αὐστηρὰ πρᾶσιμα καὶ σφιγμένα χεῖλη. Τρεῖς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες αὐτοὺς εἶναι ὁ Γιώργος Θαλάσσης, ἡ Κατερίνα καὶ ὁ Σπίθας. Οἱ ὑπόλοιποι εἶναι τὸ ἐπιτελεῖο τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, πού διευθύνει κάτω ἀπὸ τὴς διαταγὰς τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα τὴς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τοῦ τυράννου μέσα στὴν Ἀθήνα.

Λίγο πρὶν πέρα στέκεται ἓνα γιγαντώσιμος ἄντρας μὲ τραχεῖα καὶ σκληρὰ χαρακτηριστικά. Εἶναι ὁ Σούλτς, ὁ σωματοφύλακας τῆς Κόμπρας καὶ τὰ χέρια του εἶναι δεμένα πάνω σπὰι πλευρὰ του. Τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες μύσους καὶ λάμψεις φόβου.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα μιλάει μὲ φωνὴ ἐπίσημη καὶ ἤρεμη:

— Εἶσαι ἓνας δολοφόνος Σούλτς, ἓνας ἐγκληματίας ἀντάξιος τοῦ ἀρχηγοῦ σου τοῦ Χίτλερ! Εἶσαι ἓνα ἀνθρώπινο κτῆνος, πού μολύνει τὴ γῆ μὲ τὴν παρουσίαν του! Ἐχεις δολοφονήσει μὲ ἀφάνταστα μαρτύρια ἑκατοντάδες ἀθώους ἀνθρώπους, πού τὸ μόνο ἔγκλημά τους ἦταν ὅτι ἤθελαν νὰ ζήσουν ἐλεύθεροι! Ἐχεις σπεῖλει στὸ ἐκτελεστικὸ ἀποσπάσμα ἢ ἔχεις σκοτώσει ὁ

ἴδιος ἀμέτρητους Ἕλληνες! Ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ συγκεντρωθήκαμε ἐδῶ ἀπόψε γιὰ νὰ σὲ δικάσουμε! Θὰ ἐκδώσουμε τὴν ἀπόφασί μας ἀφοῦ ἀκούσουμε τὴν ἀπολογία σου. Τί ἔχεις νὰ πῇς Σούλτς;

— Δὲν εἶμαι κοινὸς ἐγκληματίας!, ἀπαντᾷ ὁ Γερμανὸς μὲ φωνὴ πού τρέμει. Ὁ, τι ἔκανα τὸ ἔκανα γιὰ τὴν πατρίδα μου καὶ γιὰ τὸν ἀρχηγό μου!

— Εἶναι ἄξιοι τιμῶν ἐκεῖνοι πού μάχονται γὰ τὴν πατρίδα τους, λέει ὁ Γιώργος. Ἐκεῖνοι, ὅμως πού μάχονται σὰν ἄντρες καὶ σὰν ἀληθινοὶ στρατιῶτες κι' ὄχι σὰν δολοφόνους! Δὲν πολεμᾷ κανεὶς γιὰ τὴν πατρίδα του, ὅταν σκοτώνει ἀθώους ἀνθρώπους χωρὶς λόγο! Δὲν πολεμᾷ γιὰ τὴν πατρίδα του ἐκεῖνος, πού βασανίζει γυναῖκες καὶ παιδιὰ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰ σαδιστικὰ του ἐνστικτά! Πολεμοῦν γὰ τὴν πατρίδα τους μόνο ἐκεῖνοι πού μάχονται τίμια καὶ ἀντρίκια καὶ ἱπποτικά κι' ὄχι ἐκεῖνοι πού ἐκτελοῦν ὁμαδικὰ ἓνα λαὸ μὲ τὸ ἐκτελεστικὸ ἀποσπάσμα καὶ μὲ τὴν πείναν!

Γυρίζει σποὺς ἄλλους καὶ ρωτᾷ:

— Ἐκπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ποῖα εἶναι ἡ ἀπόφασίς σας γιὰ τὸν κατηγορούμενο;

— Ὁ θάνατος!, ἀπαντοῦν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή.

«Άκουσε την καταδίκη σου, λέει ο Γιώργος στον Σούλτς. Θα εκτελεσθής σε μία ώρα σε μικρή απόσταση από το γερμανικό φρευαρ-χειρίο! Έκτός αν...»

Τα μάτια του Σούλτς που έχει γίνει χλωμός σαν νεκρός λαιμπουν από έλπίδα.

— Έκτός αν; ρωτάει με σίδησιμνη φωνή.

— Έκτός αν δεχτής να μάς πής όλα τα μυστικά των Γερμανών που ξέρεις.

Μία βαθειά σιγή απλώνεται γύρω. Ο Σούλτς μένει με το κεφάλι σκυφτό και με τα μάτια καρφωμένα χάμω, σαν να παλεύει με τον εαυτό του. Έπειτα λέει άργά:

— Αν μιλήσω, θα με αφήσετε ελεύθερο;

«Όχι, απαντάει το Παϊντί - Φάιντσμα. Δε θα εκτελέσουμε απλώς την απόφασί μας. Θα περιοριστούμε να σε στείλουμε στο Κάιρο, όπου θα αποφασίση για την τύχη σου ο αρχιστράτηγος των Συμμαχικών Δυνάμεων Μέσης Ανατολής.

— Πολύ καλά!, λέει ο Γερμανός. Θα μιλήσω. Τι θέλετε να μάθετε;

Ο Γιώργος ανοίγει το στόμα του για να μιλήσει, μα δεν προλαβαίνει. Η πόρτα του δωματίου ανοίγει απότομα και ένας άντρας έρμάει μέσα.

— Οι Γερμανοί, φωνάζει έχουν κυκλώσει το κτίριο! Έχουν και θωρακισμένα αυτοκίνητα μαζί τους!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφέας: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση.

ΕΧΑΣΕΣ

Αν δεν αγόρασες ακόμη τον τόμο του υπέροχου περιοδικού «ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ». Είναι ένα καλλιτεχνικά δεμένο διδίο τεραστίου σχήματος, που περιέχει μέσα σε διακόσιες σελίδες 2.000 πολύχρωμες εικόνες, μυθιστορήματα, αὐτοτελή διηγήματα, εύθυμους τύπους, εικονογραφημένα ἀναγνώσματα, γελοιογραφίες καὶ ἄλλη συναρπαστικὴ ὕλη! Ὁ τόμος αὐτός εἶναι μεγάλο κέρδος γιὰ ὅσους τὸν ἀποκτήσουν! Καὶ μεγάλη ζημία γιὰ ὅσους τὸν χάσουν!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος», διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὶς χιλιάδες τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ ποῦ ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ὅλες τὰς ἐκδόσεις μας, παραθέτει πλήρη τιμοκατάλογον τῶν ἐκδοθέντων περιοδικῶν, ὅπου συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ ἔκπτωσης 30%, ποῦ ἰσχύει γιὰ ὅ,τι ἀγοράζετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Λέκκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς, (Σύνταγμα):

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ (συνεχίζεται)	Τεύχη 524	Τιμὴ	τεύχ.	1.40
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 96	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ (συνεχίζεται)	» 4	»	»	1.40
Ο ΠΛΑΝΗΤΑΝΘΡΩΠΟΣ	» 8	»	»	1.40
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΒΕΛΟΣ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ	» 40	»	»	1.—
Ο ΓΚΡΕΚΟ	» 72	»	»	1.—
Ο ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	» 24	»	»	1.—
Ο ΚΑΛ	» 16	»	»	1.—
ΤΟ ΜΑΤΙ	» 9	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	» 9	»	»	1.—
Ο ΤΖΟΕ - ΝΤΙΚ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ	» 8	»	»	1.—
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ	» 8	»	»	1.—
ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ	» 1	»	»	1.—
ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ	» 12	»	»	2.—
ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ	» 6	»	»	1.—
Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑ	διβλία 1	»	»	4.—
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ	» 1	»	»	4.—
Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΓΟΥΣ	» 1	»	»	4.—
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ	» 1	»	»	4.—
ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ	» 1	»	»	4.—
ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	» 1	»	»	4.—
Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ	» 1	»	»	4.—

Σημειώσεις: Ὅσοι ἀπὸ τοὺς φίλους μας ἐπιθυμοῦν ν' ἀγοράσουν ὠρισμένα τεύχη ποῦ τοὺς λείπουν, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὴν ἀξία τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα, ἐντὸς ἐπιστολῆς, στὴν διεύθυνσίν μας, κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, ΛΕΚΚΑ 22, ΑΘΗΝΑΣ 125.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 13ος — Άριθ. τεύχους 103 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς Στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Έτησία 5ρχ. 100
Έξάμηνος » 55

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησία δολλάρια 4
Έξάμηνος » 2

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 104, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχό-
μενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

Η ΚΟΜΠΡΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ

ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὴν τρομερὴ Κόρη τοῦ Χίτλερ καὶ στὸ
Παίδι - Φάντασμα φτάνει στὸ κατακόρυφό του! Ἡ Κόμπρα
κυριεύεται ἀπὸ μανία καταστροφῆς καὶ τὰ πάντα σαρώνον-
ται καὶ πέφτουν σὲ ἐρείπια στὸ πέρασμά της, ὥσπου ὁ θά-
νατος ἐρχεται ἀδυσώπητος γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν κόσμον ἀπὸ
τὴν πιὸ ἐγκληματικὴν κατάσκοπο ποὺ ἔχουν γνωρίσει οἱ
αἰῶνες!

